

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 listopada 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 247/16, Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi w punkcie 1. oddalił powództwo w stosunku do pozwanego R. W., zaś w punkcie 2. zasądził od Gminy M. Ł. Zarządu Lokali Mieszkalnych na rzecz R. W. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a to:

- art. 169 § 1 i 4 k.p.c. poprzez bezpodstawne przywrócenie pozwanemu R. W. terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny z dnia 21 grudnia 2011 roku w sprawie sygn. akt I Nc 981/11, w sytuacji gdy nie istniały ku temu podstawy, w szczególności pozwany uchybił terminowi do wniesienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od ww. nakazu zapłaty,
- art. 502 § 1 k.p.c. w zw. z art. 504 § 1 k.p.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I instancji sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny z dnia 21 grudnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 981/11 złożonego przez pozwanego R. W. jako wniesionego w terminie, w sytuacji gdy sprzeciw ten został wniesiony po terminie, a w konsekwencji winien być odrzucony,
- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. poprzez brak w uzasadnieniu wyroku ustalenia faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności, w zakresie przywrócenia pozwanemu terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, a przez to uniemożliwienie dokonania kontroli swobodnej oceny dowodów.

Skarżący wniósł na podstawie art. 380 k.p.c. o rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia Sądu I instancji z dnia 28 kwietnia 2016 roku o przywróceniu pozwanemu R. W. terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny w dniu 21 grudnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 981/11.

Wobec podniesionych zarzutów skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i odrzucenie sprzeciwu pozwanego R. W.,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie w II instancji.

W toku rozprawy apelacyjnej pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że ostrze zarzutów apelacji skierowane jest przeciwko postanowieniu Sądu I instancji w przedmiocie przywrócenia terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Dalsze wnioski apelacji determinowane są rozstrzygnięciem w tym przedmiocie.

Sąd Okręgowy nie podziela konkluzji apelującego, że niesłusznie doszło do przyjęcia sprzeciwu R. W. i jego merytorycznego rozpoznania, a w konsekwencji oddalenia powództwa wobec niego.

Stosownie do treści art. 380 k.p.c. sąd drugiej instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również te postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. W przedmiotowej sprawie wydanie postanowienia o przywróceniu terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty przez R. W. nie miało wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Zgodnie z art 502 § 1 k.p.c. sprzeciw od nakazu zapłaty wnosi się w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia. W przedmiotowej sprawie jednak nie doszło do uprzedniego doręczenia nakazu zapłaty, wobec czego brak podstaw do przyjęcia, że doszło do uchybienia terminowi do złożenia sprzeciwu. Należy bowiem zważyć, iż w toku postępowania zostało wykazane, iż pozwany R. W. nie mieszkał w lokalu numer (...) położonym w Ł. przy ulicy (...) w chwili doręczenia odpisu nakazu zapłaty. Zatem doręczenie to nie może być uznane za skuteczne (k. 26 akt). Powód nie kwestionował w apelacji okoliczności, że R. W. nie przebywał w w/w lokalu od 2002 roku. Najpierw z domu rodzinnego wyprowadził się do mieszkania przy ulicy (...), a następnie przy ulicy (...), gdzie okresowo pomieszkiwała u niego również jego siostra W. K.. Następnie wraz z konkubinią zamieszkał na ulicy (...), gdzie mieszka do tej pory. Co więcej o tym, iż chwili doręczenia nakazu zapłaty nie zamieszkiwał w lokalu przy ulicy (...) świadczy pismo pozwanego z 12 września 2011 roku, w którym zwraca się do Departamentu Budynków i Lokali Urzędu Miasta Ł. z prośbą o przydzielenie mu lokalu mieszkalnego na terenie Ł. informując, że od 5 lat zamieszkuje wraz z konkubinią w lokalu przy ulicy (...). Nadto korespondencja kierowana do pozwanego mogłaby być odbierana przez jego rodziców E. i M. K. (1), jednak rodzice powoda nie informowali go o przychodzącej do niego korespondencji. R. W. nawet po wyprowadzeniu się z lokalu nr (...) przy ulicy (...) był w nim dalej zameldowany, gdyż nie miał możliwości zameldowania się w lokalach, w których faktycznie mieszkał. Z tego też powodu w zaświadczeniu z dnia 25 lipca 2005 roku pracodawca pozwanego R. W. wskazał, iż zamieszkuje on w Ł. przy ulicy (...). Nie może być dowodem na okoliczność przeciwną notatka służbowa z dnia 5 marca 2003 roku, w której administrator wskazała, iż na podstawie wywiadu przeprowadzonego z lokatorami posesji nr (...) przy ul. (...) w Ł. ustalono, że w lokalu nr (...) zamieszkują i są zameldowane następujące osoby: M. K. (2), E. K., R. W., K. W., W. K., J. K. i S. K.. Dokument ten został sporządzony w dniu w nim wskazanym i nie może wykazywać, że w 2012 roku pozwany zamieszkiwał lokal przy ulicy (...).

Wobec powyższego, złożenie sprzeciwu w dniu 29 grudnia 2015 roku należy uznać za skuteczne, niezależnie od złożonego wniosku o przywrócenie terminu.

Nadto Sąd Okręgowy uznał za niezasadne zarzuty podniesione w uzasadnieniu apelacji.

Nie można skutecznie wywodzić, że pozwany wiedział o nakazie zapłaty z faktu zajęcia jego wynagrodzenia za pracę. W załączonych aktach postępowania egzekucyjnego brak jakiegokolwiek informacji, że pozwanemu doręczono zawiadomienie o tej okoliczności na prawidłowy adres. Wierzyciel we wniosku egzekucyjnym wskazał adres przy ulicy (...) w Ł., co jak wykazano w toku postępowania, nie było prawidłowe. Nie ma również żadnej wzmianki aby pracodawca przekazał pozwanemu informację o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym.

Niezasadny jest również zarzut skutecznego doręczenia pozwanemu zwróconej korespondencji znajdującej się na karcie 129 akt. Na kopercie widnieje zarządzenie „doręczono 17.07.2013 r.”, jednak adres, pod który wysłano przesyłkę nie był adresem pobytu pozwanego w chwili doręczenia.

Sąd również nie podziela zarzutu naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. poprzez nieustalenie faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności, w zakresie przywrócenia pozwanemu terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, a przez to uniemożliwienie dokonania kontroli swobodnej oceny dowodów. Jak już wyżej podniesiono okoliczność przywrócenia terminu nie ma znaczenia dla uznania prawidłowości przyjęcia sprzeciwu, z uwagi na niedoręczenie nakazu zapłaty na prawidłowy adres.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, orzekając jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Przed Sądem II instancji pozwany poniósł koszty procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego, udzielanego przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, które wyniosły 1.800 zł, stosownie do § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800).